

POSTANOWIENIE

Dnia 5 grudnia 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Barbara Myszka

w sprawie z wniosku E. S.A. w G.
przy uczestnictwie P. W. i Skarbu Państwa - Starosty A.
o zasiedzenie służebności,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 5 grudnia 2016 r.,
na skutek skargi kasacyjnej uczestnika postępowania P. W.
od postanowienia Sądu Okręgowego w W.
z dnia 12 listopada 2015 r., sygn. akt I Ca (...),

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2. zasądza od uczestnika P. W. na rzecz E. S.A. w G. kwotę
240 zł (dwieście czterdzieści złotych) tytułem zwrotu kosztów
postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli:

1. w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne,
2. istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów,
3. zachodzi nieważność postępowania lub

4. skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Przytoczony przepis pozwala Sądowi Najwyższemu na wstępną, merytoryczną ocenę wniesionej skargi kasacyjnej i zbadanie, czy za jej rozpoznaniem przemawia interes społeczny, skarga kasacyjna bowiem jest środkiem prawnym funkcjonującym przede wszystkim w interesie publicznym, który z kolei przemawia za skoncentrowaniem się Sądu Najwyższego na sprawach najpoważniejszych i precedensowych.

Uczestnik postępowania P. W. złożył skargę kasacyjną od postanowienia Sądu Okręgowego w W. z dnia 12 listopada 2015 r., którym oddalono jego apelację od postanowienia Sądu Rejonowego w A. z dnia 8 stycznia 2015 r., stwierdzającego zasiedzenie służebności gruntowej o treści odpowiadającej służebności przesyłu. Powołując się na naruszenie art. 292, w związku z art. 172 § 1, 176 § 1, 285, 350 i 352 k.c. oraz art. 5 i 121 pkt 4 k.c. w związku z art. 228 i 520 k.p.c., wniósł o „zmianę” zaskarżonego postanowienia przez oddalenie wniosku, ewentualnie uchylenie i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.

Uzasadniając wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżący powołał się na przesłanki wskazane w art. 398⁹ § 1 pkt 2 i 4 k.p.c. Twierdził, że w sprawie istnieje potrzeba wykładni „...art. 292 w zw. z art. 176 § 1 k.c., art. 172 k.c., art. 285 k.c., art. 350 k.c. i art. 352 k.c. przez określenie, czy okres posiadania „służebności gruntowej” przez istniejące od 1958 r. Wielozakładowe Przedsiębiorstwo (...) w B., w skład którego wchodził m.in. Zakład (...) (od 1981 r. do 1985 r.), po przekształceniach od 1985 r. do 1993 r. podlega zaliczeniu dla powstającej jednoosobowej spółki Skarbu Państwa obecnie pod firmą Zakład (...) S.A. w T., od 2007 r. + Koncern (...) S.A. w G., a nadto czy nastąpiło przeniesienie samoistnego posiadania na rzecz wnioskodawcy z majątku Skarbu Państwa, a więc czy wnioskodawca mógł przejąć posiadanie służebności gruntowej i doliczyć tym samym okres posiadania Skarbu Państwa do okresu uprawniającego do stwierdzenia zasiedzenia służebności gruntowej względnie służebności przesyłu...”. Poza tym wniesiona skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona, ponieważ stwierdzenie zasiedzenia jest równoznaczne z

wywłaszczeniem i to bez wynagrodzenia części nieruchomości objętej służebnością gruntową.

Analiza wywodów zawartych w uzasadnieniu skargi kasacyjnej prowadzi do wniosku, że skarżący nie przytoczył argumentów, świadczących o występowaniu w niniejszej sprawie przesłanek określonych w art. 398⁹ § 1 pkt 2 i 4 k.p.c.

Wnosząc o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania ze względu na potrzebę wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, skarżący powinien wykazać, że przepisy potrzebne do rozstrzygnięcia skargi wywołują poważne wątpliwości interpretacyjne, wyjaśnić, na czym one polegają i przytoczyć argumenty prowadzące do rozbieżnych ocen albo wykazać, że przepisy te wywołują rozbieżności w orzecznictwie sądów. Chodzi przy tym wyłącznie o poważne wątpliwości, wykraczające poza poziom zwykłych wątpliwości prawnych, które powstają niemal w każdym procesie decyzyjnym.

Wątpliwość wyrażona w przytoczonym pytaniu nie przekonuje o istnieniu poważnych wątpliwości interpretacyjnych, wymagających wykładni Sądu Najwyższego, tym bardziej że zagadnienia prawne związane z problematyką zasiedzenia służebności gruntowej o treści odpowiadającej służebności przesyłu były już niejednokrotnie przedmiotem rozważań Sądu Najwyższego. Przykładowo tylko można wskazać na uchwałę składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z dnia 9 sierpnia 2011 r., III CZP 10/11 (OSNC 2011, nr 12, poz. 129), uchwały Sądu Najwyższego z dnia 17 stycznia 2003 r., III CZP 79/02 (OSNC 2003, nr 11, poz. 142), z dnia 7 października 2008 r., III CZP 89/08 (Biuletyn SN 2008, nr 10, s. 8), z dnia 21 stycznia 2011 r., III CZP 124/10 (OSNC 2011, nr 9, poz. 99), z dnia 22 maja 2013 r., III CZP 18/13 (OSNC 2013, nr 12, poz. 139), z dnia 27 czerwca 2013 r., III CZP 31/13 (OSNC 2014, nr 2, poz. 11), z dnia 6 czerwca 2014 r., III CZP 107/13 (OSNC 2015, nr 3, poz. 29) i z dnia 23 marca 2016 r., III CZP 101/15 (nie publ.), wyroki Sądu Najwyższego z dnia 19 maja 2004 r., III CK 496/02 (nie publ.), z dnia 11 marca 2005 r., II CK 489/04 (Izba Cywilna 2006, nr 5, s. 49), z dnia 31 maja 2006 r., IV CSK 149/05 (nie publ.), z dnia 12 grudnia 2008 r., II CSK 389/08 (nie publ.), z dnia 25 kwietnia 2014 r., II CSK 433/13 (nie publ.), z dnia

21 maja 2015 r., IV CSK 514/14 (nie publ.) i z dnia 15 czerwca 2016 r., II CSK 639/15 (nie publ.) oraz postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 8 września 2006 r., II CSK 112/06 (Monitor Prawniczy 2006, nr 19, s. 1016), z dnia 4 października 2006 r., II CSK 119/06 (Monitor Prawniczy 2006, nr 21, s. 1128), z dnia 10 lipca 2008 r., III CSK 73/08 (nie publ.), z dnia 6 lipca 2011 r., I CSK 157/11 (OSNC-ZD 2012, nr B, poz. 45), z dnia 18 kwietnia 2012 r., V CSK 190/11 (nie publ.), z dnia 26 lipca 2012 r., II CSK 752/11 (Glosa 2013, nr 1, s. 58), z dnia 26 czerwca 2013 r., II CSK 626/12 (nie publ.), z dnia 27 listopada 2013 r., V CSK 525/12 (nie publ.), z dnia 15 października 2015 r., II CSK 853/14 (nie publ.), z dnia 13 stycznia 2016 r., V CSK 224/15 (nie publ.), z dnia 15 kwietnia 2016 r., I CSK 226/15 (nie publ.), z dnia 12 maja 2016 r., IV CSK 509/15 (nie publ.) i z dnia 15 czerwca 2016 r., II CSK 639/15 (nie publ.). Skarżący nie nawiązał do dotychczasowego orzecznictwa, sformułował natomiast pytanie, ściśle powiązane ze stanem faktycznym sprawy, które świadczy o tym, że chodzi mu jedynie o poddanie zaskarżonego postanowienia kontroli kasacyjnej.

Oczywista zasadność skargi kasacyjnej, o której mowa w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c., zachodzi tylko wtedy, gdy dla przeciętnego prawnika z samej treści skargi - bez pogłębionej analizy i jurydycznych dociekań - w sposób jednoznaczny wynika, że wskazane w niej podstawy zasługują na uwzględnienie. Skarżący, powołując się na przesłankę przewidzianą w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. powinien wykazać oczywistą zasadność skargi kasacyjnej przejawiającą się kwalifikowanym charakterem naruszenia przepisów prawa (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 10 stycznia 2003 r., V CZ 187/02, OSNC 2004, nr 3, poz. 49). Nie może powtarzać uzasadnienia podstaw kasacyjnych; powinien wykazać, że zasadność skargi kasacyjnej jest oczywista, a więc dostrzegalna *prima vista* oraz że każdy prawnik bez przeprowadzania wnikliwej analizy powinien dojść do wniosku, że zaskarżone orzeczenie jest jaskrawo nieprawidłowe.

Skarżący nie przytoczył argumentów świadczących o tak rozumianej oczywistej zasadności wniesionej skargi. Konkludując trzeba stwierdzić, że w sprawie nie zachodzą wskazane przez skarżącego przesłanki opisane w art. 398⁹ § 1 pkt 2 i 4 k.p.c. ani brana pod rozwagę z urzędu nieważność postępowania.

Z tych względów Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania i orzekł o kosztach postępowania kasacyjnego zgodnie z art. 520 § 2 w związku z art. 391 § 1 i art. 398²¹ k.p.c. oraz § 5 pkt 3 i § 10 ust. 4 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz.U. z 2015 r., poz. 1804 ze zm.).

jw